
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

MEGELEVENEDÜNK

1Thesszalonika 3,1-9.

2015.MÁJUS 10.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 138. zsoltár

Imádkozunk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, a zsoltáros magasztaló és dicsőítő éneke után a magunk egyszerű és szerény imádságával jövünk eléd, hogy magasztaljunk, dicsérjünk, megköszönjük, hogy mikor Hozzád kiáltottunk, meghallgattál, karjaidba vettél, átöleltél és nem hagytál bennünket elesni. S megköszönjük azt is, hogy amikor embervoltunk mélységeiben jártunk és úgy éreztük, hogy megaláznak bennünket, megtapasztalhattuk a nagy titkot, közel vagy az alázatoshoz, a kevélyeket, a hatalmaskodókat csak távolról ismered. Ezért most, mikor szívünket Hozzád emeljük és dicsőítünk Téged, kérünk, add meg Mennyei Atyánk, azt a szívbeli alázatot is, amelyben újra átélhetjük, hogy közel vagy hozzánk és mi is közel Tehozzád. Igéd áldó erejéért könyörgünk, azért a szóért, üzenetért, ígretért, melyet hallva még a nagyok és hatalmasok is megszeppennek és dicséretedre térnek. Küldd el hát Szentlelkedet, ragyogtasd ránk Igédnek világosságát, jöjj hozzánk egészen közel, segíts meg bennünket szükségünkben, erősíts, buzdíts és bátoríts. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: Annakokáért, mivelhogy tovább már nem tűrhettük, jónak ítéltük, hogy mi magunk Athénben maradjunk, és elküldjük Timótheust, a mi atyánkfíát és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus evangéliumának hirdetésében, hogy erősítsen meg titeket és intsen titeket hitetek felől; hogy senki meg ne tántorodjék ama szorongattatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltettünk. Mert mikor közöttetek voltunk, előre megmondottuk nektek, hogy szorongattatásnak leszünk kitéve; amint meg is történt, és tudjátok. Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem tűrhettem, elküldtem, hogy megismerjem hiteteket, hogy nem kísértett-e meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavaló a fáradságunk? Most pedig, amikor megérkezett hozzánk Ti-

mótheus töletek, és örömhírt hozott nekünk hitetek és szeretetetek felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívánván látni minket, miképpen mi is titeket; ezáltal megvigasztalódtunk reátok nézve, atyámfiai, minden szorongatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által. Mert szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Ūrban. Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindazért az örömért, amellyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt?! (1Thesszalónika 3,1-9)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Néhány esztendővel ezelőtt a Banyanya-háromszögben – ez most Horvátországhoz tartozik – az ottani magyar reformátusok között szolgáltam. Jó előre megbeszéltük az ottaniakkal az istentiszteleti rendet. Álltunk már kinn a parókia meg a templom között az udvaron, készültünk az istentiszteletre, amikor hirtelen begördült egy autó, megjelent egy TV társaság, és közölték, hogy szeretnének az eseményről tudósítani. A média nagy hatalom, még az istentiszteleti rendet is meg tudja változtatni, úgy hogy egy ponton át kellett alakítani a sorrendet. De hogy ne legyen zavar, megkértem lelkipásztor kollegámat, hogy tartsa már a hátát, s ott, az udvaron a hátára rátettem a papírt és gyorsan ártituk, mi lesz az istentisztelet rendje. Valami efféle levél ez itt, amit Pál a Thesszalóniki gyülekezetnek küldött. Az apostol hírt kapott felőlük, hűségükről, szeretetükről, hitben való megállásukról, és úgy fellobbant benne az öröm, a hálaadás, a dicsőítés, hogy mindjárt megfogta vagy Timótheust vagy Silast – ők ketten hozták a hírt Thesszalónikiból – , s gyorsan az egyikük hátára tett valamiféle papiruszfélét és írt nekik egy levelet. Azért feltételezem ezt, mert a második Thesszalóniki levél már azzal ér véget, hogy Pál közli: látjátok, saját kezemmel írom alá, hogy higgyétek el, én írtam. Tehát valószínű, hogy az első levelet olyan hirtelenében írta, hogy még aláírni is elfeledte. Hogy mi váltotta ki az apostolból ezt a repeső és egyúttal kapcsolódó örömet, arról is hadd szóljak néhány szót, és meg fogjuk érteni az apostol szavainak a súlyát is, főleg amit most, a 8. versből olvastam: *immár megelevenedünk, hogy ti erősek vagytok az Ūrban.*

Az Apostolok cselekedetei leírja, hogy Pál apostol mennyi áldást tapasztalt kisázsiai missziói útjai során; de arról sem hallgat, hogy kudarcokat is szenvedett. S ez nemcsak azt jelenti, hogy ellenállásba ütközött, hanem azt is, hogy eleve nem nyílt lehetősége az evangéliumhirdetésre. Lukács, aki a történetet megírta, csak ennyit mond: nem engedte a Lélek... Hiába a szívbugzosság? Hiába az eltervezés? Maga Isten gördítene akadályokat Pál elé? Micsoda kétségek támadhattak az apostolban! Szinte már-már bujdosónak érezhette magát, hogy tervei sorra meghíúsulnak. Ekkor kap hívást, hogy menjen át Makedóniába – ez már Európa. Az első városban, Filippiben, ahol megállt, emberileg szólva, felemás eredményt ér el. Aztán jött Thesszalóniki (a mai Szalóniki), ahol viszont frenetikus sikerrel hirdette az evangéliumot. (ApCsel 17) Mindössze három hetet tölt a vá-

rosban, és sokan, férfiak és nők megtértek. Pál tehát joggal érezhette, hogy az álom, amelyben egy a makedón férfi hívta Európába (ApCsel 16), nem pusztán képzelgés volt. Most az evangélium-hirdetés sikere megerősítette, hogy Istenőt kapta ezt a megbízatást. De három hét múlva, amikor már sokan odafordultak az evangéliumhoz, elkezdődtek a bonyodalmak, mert keresztyénnek lenni mindig bonyodalmas dolog. Éspedig azért bonyodalmas, mert nincs szóló keresztyénség. Ha volna, azt nagyon szeretné a világ. Ha valaki csak úgy önmagában, a kis szíve belső csücskének egy kis rezervátumában keresztyénkednek egy kicsit, azt mindig szeretné a világ. De amikor egy közösség kezd megerősödni, növekedni, azt sose nézték jó szemmel. Megtámadták Pál apostol házigazdáját, törvényszékre hurcolták, nagy nehezen óvadékkért kiengedték magát, de nyomban jött a tanács is, hogy Pálnak hagyja el Thesszalonikát. A következő városba, Béreába menvén, szinte pontosan ugyanez történt. Néhány hetet töltött ott is, szavára emberek tucatjai fogadták be az evangéliumot, a soha nem hallott üzenetet Jézus Krisztus feltámadásáról, Isten szabadító kegyelméről. De a thesszaloniki áskálódók, akik már ott útját akarták állni az evangélium terjedésének, átmentek Béreába, ott is feljelentették Pál apostolt, onnan is mennie kellett. Onnan az útja Athénbe vitt, és Athénben a nagy drámák után olyasmi éri, ami nagyon megrázhatta. Nem bántották, hanem kinevették. Bizony, egy pofon a hitünkért olykor kevésbé rendít meg, mint egy gúnyos mosoly. A kemény ellenállás és visszanyomás, sokkal értelmezhetőbb helyzet, mint amit az apostolnak Athénben kellett megtapasztalnia; kinevették és fölényeskedve azt mondták neki: gyere újra közénk, meghallgatunk még, érdekes dolgokat mondasz. Innen az apostol Korinthusba ment. Azt írja később a Korinthusi levélben: félelem és reszketés között mentem hozzátok. Tegyük össze az egészet. Isteni üzenetet az apostol kap, hogy induljon el egy olyan úton, ami soha eszébe nem jutott volna, s vigye el az evangéliumot Kis-Ázsiából Európába. Elindul egy ismeretlen világba, ahol siker és kudarc váltogatja egymást. Többnyire úgy, hogy nem láthatja előre szolgálata kimenetelét. Mire Korinthusba érkezik, ahol másfél évet tölt majd, félelem és reszketés tölti el – teljesen kiszolgáltatott. S közben ott van a szívében a kérdés, hogy vajon mi történt a thesszaloniki testvérekkel, akiket kényszerűen maga mögött hagyott? Vajon nem az történt-e velük, amit Krisztus a magvető példázatában mondott ama magokról, amelyek kövek közé estek, aztán hirtelen megnövekedtek, de nem tudtak gyökeret eresztetni, és amikor eljött a próbáló idő, kiszáradtak és kiszültek? Vajon nem ez történt a thesszalonikiakkal? Hiszen azonnal és örömmel magukhoz ölelték az evangéliumot. Nem kellett velük küszködni, ez csoda. Nem kellett értelmezési bonyodalmakba belekeveredni, amivel mind a mai napig minden misszionárius megküzd, ha elmegy egy másik világba és Istenről kezd beszélni, Krisztusról, keresztről, feltámadásról. Nem így történt Thesszalonikában, s mégis gyötrődik az apostol, aggódik az övéért, vajon megmaradnak-e a hitben. Ezért írja itt a harma-

dik rész elején, hogy nem bírta már tovább, nem tudta magát túrtóztatni, elküldte hozzájuk Timótheust, hogy megtudja, mi van velük! És amikor visszaérkezik Timótheus a jó hírrel, hogy a thesszalonikiak esetében az evangélium befogadása nem egyszeri, hamari lelkesedés volt, nem afféle szalmaláng emberek voltak ők, akik nagy ujjongással megkedveltek volna valamit, aztán amikor élesbe fordult a dolog, egy perc alatt ott is hagyták. Ellenkezőleg, nemcsak megmaradtak a hitükben, hanem növekedtek is, megmaradt a testvéri közösség, és minden próbatétel és nehézség ellenére él közöttük a Krisztus iránti és az egymás iránti szeretet. Ez az a pillanat — én ezt így vizionálok — az apostol gyorsan írt egy ujjongó levelet a thesszalonikiaknak.

Ezért van az, hogy a levélben, amelynek fő tárgya Isten dicsőítése, a buzdítás, a magasztalás, sok-sok egyszerű kis vezényszó is olvasható, főleg a levél végén, például: mindenkor örüljétek, szüntelen imádkozzatok, mindenkor hálát adjatok, a Lelket meg ne oltjátok, prófétálást meg ne vessétek, mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjétek, mindent megpróbáljatok, ami jó, azt megtartsátok... Ez mind csak egy-egy mondat, olyan tartalommal, amelyről máskor az apostol — például, a Korinthusi levélben — három hosszú fejezetet tudott írni, csak egyet hadd említsek: a prófétálást meg ne vessétek. Vagy itt azt mondja az apostol: szüntelen imádkozzatok, — szinte erről szól az egész Filippi levél. Itt tehát gyorsan ír, hogy minél előbb megkapják a thesszalonikiak a visszajelzést, hogy tovább erősítse őket a hitükben.

Mégis ide illeszt az apostol egy személyes vallomást is, amely sokkal több, mint személyes vallomás. Mert nekünk is szól, és bennünket is segít. Azt mondja: *szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban*. Ezt úgy is vissza lehet adni: *most kezdünk el élni*, [megtudván] hogy ti megálltatok az Úrban. Vagyis: eddig szinte nem is éltünk. Ezzel pedig a keresztyének és még közelebről, a keresztyén közösségnek arra a belső, titokzatos dinamikájára mutat rá, miszerint az egyik keresztyén sem élhet igazán, ha a másik bajban van. Én - mondja magára nézve Pál apostol - eddig szinte nem is éltem, mert amiatt kellett aggódnom, hogy ti a hitben és a szeretetben talán megrendültetek és meggyengültetek. De most boldog vagyok, vagyis élet, hogy imádságom nem volt hiábavaló, aggodalmam pedig fölösleges volt, mert ti, akik az élet beszédét befogadtátok, magatokhoz öleltétek a megelevenítő reménységet, megismertétek az Úr Jézus Krisztust, nem tántorodtatok el tőle. Timótheus azt jelentette, hogy jó dolgokat talált a thesszaloniki testvérek között. Nem azt tapasztalta, hogy a bajaikban meg a szorongatásai közepette hirtelen mindenik privatizálták maguknak a keresztyénséget, és úgy külön-külön megvannak itt-ott, de már nincsen gyülekezet, és nincsen egyház. Ellenkezőleg. Statikai kifejezést használ, és így nyugtázza a jó hírt: megszilárdultatok, erősen áll minden, megingathatatlanra lettetek. És hozzát teszi: ez a hír megelevenített engem, visszaadta az életemet. Nem az életkedvéről beszél! Nem is pusztán eddigi

szolgálatá némiképpen igazolásának örül, ugyanis megbizonyosodhatott afelől, hogy az a makedón férfi, akit álmában látott, mégiscsak Isten angyala volt, aki áthívta őt Európába. Csak ennyit mond: megelevenedünk – visszatérünk az életbe, vagy: visszatér belénk az élet. Még pontosabban: mostmár élünk. Szó szerint így kéne lefordítani, most élünk, hogy ti megerősödtetek az Úrban, vagyis: azért élünk immár, mert ti is éltek.

Vagyis a keresztyén, aki megerősödik és megmarad az Úrban, közvetve is szolgálatot tesz a másik keresztyénnek. Az a gyülekezet, amelyik megőrzi hitét, testvéri közösségét, integritását, identitását, szolgálatot tesz a másik gyülekezetnek is, a másik keresztyén közösségnek is. És az a keresztyén ember, aki már szinte nem is él, és az a keresztyén gyülekezet vagy egyház, amelyik szinte már nincs is, meg tud újulni, életre tud támadni, elkezd újra élni, ha hírért veszi annak, hogy egy-egy gyülekezet, amely felől nagy aggodalmak voltak, megállt az Isten erejében és kegyelmében.

Sokfelől vesszük a hírt a manapság, hogy üldözik a keresztyéneket. Sokféle okból történik ez. Én csupán egy okot említettem, ámbar ez igen nyomós ok. Nem viseli a világ, ha él a Krisztus népe. Nem akarja ezt látni. És mi, akik Istentől békességet kaptunk, sokféle szorongásunk és bajunk van emiatt. Kérdezzük is önmagunkat önmagunk élete felől, önmagunk keresztyénsége felől. Olykor pedig a saját helyzetünk – ha szabad ezt mondani – meg is bénít bennünket, mert nem tudjuk, hogy mitévők legyünk ebben a félig-meddig szekularizált Európában, amely látható módon egyre ellenségesebb lesz a keresztyénséggel szemben. Hiába a szép szövegek a szólás-, gondolat-, meg a gyülekezési szabadságról, Európa lassacskán maga mögött hagyja a keresztyénséget. Mindazáltal, mégis békességünk és szabadságunk van. Ezért arra buzdítok mindenkit, hogy akik felől olyan nyugtalanok vagyunk, Ázsiában, Afrikában, Latin-Amerikában, és más sok helyen a világnak, hordozzuk imádságban. Ma 29 országban folyik tudatos, szisztematikus keresztyénüldözés. Ennek a legborzasztóbb eleme az, amit az Iszlám Állam elmebeteg zsoldosai látványos módon művelnek, lefejezik a kopt keresztyéneket és közzéhírré, lássa az egész világ. De vannak az üldözésnek másféle formái is. Nem tudjuk, hogy Észak-Koreában hány százezer keresztyén van koncentrációs táborokban, Kínáról mind a mai napig nem lehet tudni, hogy egyáltalán hány keresztyén van: egymillió vagy 150 millió? Föld alatti egyházak élnek. Más országokban törvényeket hoznak, amelyek a keresztyénséget kizárják a társadalmi életből. Vannak olyan országok, ahol keresztyén hitre térni egyenértékű a halálos ítélettel. Mi békességben és szabadon élünk! Ezért hadd helyezzem mindannyiótok szívébe Pál apostol aggodalmát, amelyről azt mondja itt a levélben: már nem viselhettem, már nem tűrhettem, már nem hordozhattam..., elküldtem Timótheust, hogy megtudjam, mi van veletek. És ebben az is benne van, hogy szüntelenül és folyamatosan imádkozott a thesszalóniki keresztyénekért. S imádsága meghallgatásának tekinti a jó hírt. A zsol-tárban is hallottuk: az Úrhoz kiáltottam és meghallgatott engem. Isten a

nagyokat, a kevélyeket, a hatalmasokat, akik trónt trónra raknak, nem is látja, – de az alázatosakkal ott van. Tehát nekünk is imádságban kell hordozni a testvéreinket.

Mert, kérdezi az apostol, milyen hálával fizethetünk mi Istennek tiérettek mindazért az örömért, amellyel örvendezünk érettetek az Isten előtt?! Milyen hálával tartozunk mi? Azzal a hálával, hogy amikor Magyarországon nem tartozott a sikerdíjas dolgok közé keresztyénnek lenni, amikor módszeresen, szisztematikusan, talán nem brutálisan, de módszeresen, szisztematikusan az egyházak megszüntetésére törekedtek, nem is tudtuk, de voltak, akik imádkoztak értünk. Hogy ami velünk történt, üldözésnek kell-e nevezni vagy elnyomásnak, ezt bízzuk a történészekre. Az biztos, aki akkor élt, tudja, hogy aki keresztyén volt, azt nem tették ki a spiccre, nem dicsekedtek vele. Nem voltunk szabadok. De voltak, akik imádkoztak értünk. A világnak azon a részén könyörögtek értünk, ahol a keresztyének szabadon élhettek. És biztos, hogy nem a mi okosságunk vagy túlélő-készségünk, nem az ügyességünk, nem is a történelem kerekének a forgandósága tartott és őrzött meg bennünket, hanem egyedül Isten kegyelme, Isten imádságmeghallgató kegyelme. Sokan imádkoztak értünk. Németországban, Svájcban, Hollandiában, Amerikában, sok helyén a világnak. Milyen hálával tartozunk? Ezzel a hálával tartozunk Istennek, hogy azokat, akiket ma megannyi helyen a világban elnyomnak, szorongatnak, üldöznek, börtönbe zárnak, sőt meggyilkolnak Krisztusba vetett hitükért, őket mi, amíg békénk van, amíg tehetjük, amíg van időnk, imádságban hordozzuk. Mert, mikor élünk? – hogy az apostol szavát idézzem. Szinte most, megelevenedtem, hogy hírért vettem, hogy erősek vagytok az Úrban. Most élek én is itt, hogy tudom, hogy ti megálltatok, megerősödtetek és megszilárdultatok. Most élek, hogy hallottam hírért, hogy Isten megőrzött benneteket az Úr Jézus Krisztusban. Emeljük hát szívünket mi is hálaadásban Istenhez — kegyelemért, megtartásért! És hálát adva, könyörögjünk azokért, akik nehéz helyzetben vannak, akik felől nyugtalannok vagyunk. És bizakodjunk az Úr kegyelmében, hogy megőrzi és megtartja őket. Ámen

Imádkozunk! Mennyei Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, köszönjük az apostolnak ezt az egyszerű személyes mondatát, amely mégis a keresztyén élet egyik legnagyobb titkát tárja föl nekünk. Akkor élünk igazán, ha keresztyén testvéreink megtartatnak, megőriztetnek Általad, akkor gyullad igazán hálára a szívünk, ha őket Szentlelked által megőrzöd és megtartod a hit közösségében. Köszönjük, hogy oly sok nyomorúságunkban, nehézségünkben megőriztél és megszabadítottál bennünket. S köszönjük, hogy tudhatjuk, sokak imádságát hallgattad meg ezzel. Add nekünk is, hogy most, hálából csodálatos kegyelemért, szabadságunkért, biztonságunkért, nyugalomunkért, Hozzád emeljük kiáltó szavunkat és könyörögjünk azokért, akik szerte a világban hátratételt, üldöztetést, töm-

lőcöt, sőt halált is szenvednek a Krisztusba vetett hitükért. Őrizd és óvd meg szenvedő testvéreinket, erősítsd meg őket az igazság ismeretében, Szentlelked által buzdítsd és bátorítsd őket arra, hogy az egy igazságot, a szabadítás nagy igazságát, örökkévaló szeretetednek örömhírért soha el ne hagyják, hanem Krisztusban, hitükben megerősödvé, Tőled szabadságot nyerve élhessenek neved dicsőségére és embertársaik javára.

Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy oly sok alkalommal megbizonyítottad, látod az alázatost, ott vagy vele nyomorúságában, megsegíted és megszabadítod. S köszönjük, hogy a mi életünkben is oly sokszor megbizonyítottad, ha engedünk vezetésednek, nincs olyan baj, nincs olyan nyomorúság, nincs olyan hátratétel, nincs olyan üldöztetés és szenvedés és nyomorúság, amelyben meg ne őriznél bennünket. Segíts minket, hogy ne a láthatókra, hanem a láthatatlanokra nézzünk, tudván, hogy a láthatók ideig valók és elmúlnak, a láthatatlanok azonban örökkévalók. Erősíts ebben a boldog tapasztalatban, bizodalomban, növeld hitünket, erősítsd hűségünket.

Így visszük eléd Mennyei Atyánk itt, a mi gyülekezetünkben is, a mi egyházunkban is, a mi népünk körében is beteg és elesett testvéreinket, gyógyító szeretetedért könyörögve. Így könyörgünk, vigasztald meg a gyászolókat és a szomorkodókat, akik a ránk következő héten állnak majd meg a ravatalok mellett. A feltámadott Krisztus erejével vigasztald és erősítsd őket. S könyörgünk magunkért, gyülekezetünkért, adj növekedést lélekben, hitben, szeretetben, igaz testvéri közösségben. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgass meg minket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU